

דף קיט.

עין משפט א.

ח"מ סימן שנה פעיף ד

ה. ד. מותר לקנות מהאריס^ו שהרי יש לו חלק בפירות ובעצים.

הגה: וי"א דוקא לאחר שחלקו, דסתמא שלו הוא מוכר אבל קודם החלוקה אסור^ז, דחוששין שלא יתן לבעל הבית כנגד מה שנטל כבר.

עין משפט ב.ג.

ח"מ סימן שנה פעיף ב

עיינ לעיל דף קיח: עין משפט ח

עין משפט ד.

ח"מ סימן שפט פעיף ג

ג. ה. אסור ליהנות מהגזלן^ח שהוחזק ממנו שבא בגזילה, ואם היה מיעוט שלו אע"פ שרוב ממנו גזול מותר ליהנות ממנו עד שידע בודאי שדבר זה גזול בידו.

ו. שם בדף קי"ט. וכתב הש"ך בס"ק א' שמדברי התוס' בב"מ כ"ב ע"א ד"ה מר זוטרא והגהות אשרי שם מבואר שאם אדם נותן לאכול לחבירו מדבר שאינו שלו אלא של חבירו, אע"פ שידוע שחבירו יתרצה אסור לאכלו, דהלכה כאב"י דיאוש שלא מדעת לא הוי יאוש, ואע"פ שכעת ניחא ליה מעיקרא לא הוה ניחא ליה, וכתב הש"ך דאי לאו דמסתפינא הייתי אומר מותר, דיאוש שלא מדעת שאני שגם אח"כ אינו מתיאש אלא משום שאינו יודע היכן הוא ובעל כורחו מתיאש, ובזה אמרינן מעיקרא באיסורא אתא לידיה, אבל כאן כיון שידוע שיתרצה א"כ השתא נמי בהתירא אתא לידיה שמסתמא אינו מקפיד על זה.

ז. טור, והש"ך הוסיף מהרא"ש בב"מ פ"ב סי' ג' ותוס' שם ד"ה מר זוטרא. וכתב הב"ח דכל שמביא מביתו תולין שכבר חלקו וכ"כ התוס' שם, וכתב הש"ך דגם כוונת הרמ"א כהטור דבסתמא תלינן שחלקו ומותר ורק בידוע שעדיין לא חלקו אסור.

ח. רמב"ם שם הלכה ח' ופסק כשמואל בב"ק קי"ט ע"א, ומה שפסק הרמב"ם בפ"ו מגניבה, וכ"כ המחבר בריש סי' שנ"ח אם רוב אותו דבר שהוא גנוב אין לוקחין ממנו, יש לחלק בין רוב דבר לרוב ממון, דברוב הדבר אסור וברוב הממון מותר וזה עיקר. באר הגולה אות י'.

ובסמ"ע ס"ק ה' כתב לחלק דבסי' שנ"ח איירי ברועים והדומה שהם בחזקת גנבים ומסתמא כל מה שבידם הוא בחזקת גנוב, כי כל מלאכתן בזה אלא דיש מיעוט רועים שאינם גנבים כלל ותולין לזה שבא לקנות ממנו ברוב, משא"כ כאן מיירי בידוע בו שיש בידו מיעוט ממון שאינו גזול, ע"ש.

עין משפט ה.

ח"מ סימן שפח פעיף יג

יג. יח. אסור לאבד ממונו של מוסר ט אע"פ שמותר לאבד גופו שהרי ממונו ראוי ליורשיו.

הגה: וי"א דמותר ליטול ממונו י לעצמו ואינו אסור אלא לאבדו.

עין משפט ו.

ח"מ סימן שנח פעיף ג

ג. כל הגוזל את חברו אפי' שוה פרוטה כאילו נוטל את נפשו ב.

עין משפט ז.

ח"מ סימן שנח פעיף ה

ה. ה. אין לוקחים מהנשים ומהעבדים ומקטנים אלא דברים שחזקתן שהם שלהם ל ומדעת הבעלים. לוקחים ביצים ותרנגולים בכל מקום ומכל אדם, וכולם שאמרו תטמין המקח, אסור לקחת מהם.

הגה: מעשה באשה אחת שהחזיקה דבר של יתומים וגזרו חכמים שלא ישא אותה שום אדם כדי שלא להחזיק ידי עוברי עבירה מ.

עין משפט זז.

יו"ד סימן רמח פעיף ד

ה. ד. גבאי הצדקה אין מקבלין מהנשים ומהעבדים ומהתינוקות אלא דבר מועט ב, אבל לא דבר גדול שחזקתו גזול או גנוב משל אחרים. וכמה

- ט. פלוגתא דרב הונא ורב יהודה בב"ק קי"ט ע"א, ופסק הרי"ף ושאר פוסקים כמאן דאסר. ומה שאסור לאבד ממונו היינו בידיים אבל בגרמא מותר, כ"כ הטור בשם העיטור ומהרי"ו בסי' ק"ס, אבל למסור ממונו לאנסים אסור. ומוסר דינו כמומר להכעיס דאסור להחזיר לו אבידתו. ש"ך ס"ק ס"ב.
- י. מרדכי בפ' הגוזל בתרא שם, אבל הרי"ף ומהרש"ל פסקו דאסור ליטול ממונו לעצמו וכך עיקר. ש"ך ס"ק ס"ג.
- כ. מימרא דר"י ב"ב קי"ט ע"א. שנאמר וקבע את קובעיהם נפש, ובסמ"ע כתב מחלוקת אם הכוונה נפשו של הגוזל או נפשו של הנגזל. סמ"ע ס"ק ט'.
- ל. ממשנה שם קי"ח ע"ב וברייתא קי"ט וכת"ק דברייתא ולא כאבא שאול ולא כרשב"ג. מ. בתרומת הדשן סי' ר"ס ורס"א.
- נ. והיא מסוף בב"ק דף קי"ט ע"א. קנס שקנסוה חייב בעלה לשלם בעדה, כמ"ש הרמ"א באבן העזר סי' צ"ב סעיף ד' דדמי לכפרה. ש"ך ס"ק י'.

הוא דבר מועט הכל לפי עושר הבעלים ועניותם.
ואם הבעל מוחה אפי' דבר מועט אין מקבלים מהם.

עין משפט ט. חו"מ סימן שנה פעיף ו

ו. לוקחים מהבדדים (וכתב ה"ה פ"י בעלי בית הבד ושוכרין אותן לעשות בו שמן, ורש"י פירוש בעלי בית הבד שתגרין הן בשמן ולוקחים מן נשיהן במדה שהיא בפרהסיא), זיתים במדה ושמן במדה, אבל לא זיתים מועטים ושמן מועט שחזקתן גניבה, וכן כל כיוצא בזה.

עין משפט י.כ. יו"ד סימן רמח פעיף ד
עין לעיל עין משפט ה

עין משפט ל. חו"מ סימן שנה פעיף ז

ז. מוכין שהכובס מוציא הרי אלו שלו; ושהסורק מוציא הרי אלו של בעל הבית, (דכל מה שמקפיד עליו בעל הבית הוא שלו) (טור ס"ב).

עין משפט מ.ג. חו"מ סימן שנה פעיף ח

ח. הכובס נוטל ג' חוטין והם שלו; יתר מכאן, של בעל הבית. ואם היה שחור על גב לבן, נוטל את הכל והם שלו.

עין משפט ס. חו"מ סימן שנה פעיף ט

ט. החייט ששייר מהבד מטלית שהיא ג' אצבעות על ג' אצבעות חייב להחזירם לבעלים^ס, ופחות מזה הרי אלו שלו.

ואשה הנותנת צדקה לפדיון נפשה שיתפללו עליה גם בזמן עיבורה צריכה רשות בעלה, ובלאו הכי הרי זה גוזלת אותו אף שבעלה אמיד ואינו נותן לפי עושרו. פ"ת ס"ק ג' מנו"ב.
^ס. שם במשנה בב"ק קי"ח.

עין משפט ע.

ח"מ סימן שנה סעיף י

ז. השאריות של בעלי מלאכות כל שבעל הבית מקפיד עליו הוא של בעל הבית, ושאינו מקפיד עליו הרי הוא של הפועל. ובכל הדברים האלו הולכים אחר מנהג המדינה ע.

דף קיט:

עין משפט א.

ח"מ סימן שנה סעיף יב

ח. כל אומן שמכר דבר מהדברים שע"פ מנהג המדינה אינם שלו אסור לקנות ממנו, אבל אם עשה מזה כר מלא מוכין לוקחין ממנו שהרי נשתנה ביד הגנב פ, ואע"ג דשינוי החוזר לברייתו אינו קונה מ"מ בספק גניבה מותר לקנות בכה"ג וכל כיוצא בזה.

עין משפט ב.

ח"מ סימן שנה סעיף יא

יא. בכל הדברים וכיוצא בהם, הולכים אחר מנהג המדינה.

עין משפט ג.

ח"מ סימן שנה סעיף יב

עיי' לעיל עין משפט א

עין משפט ד.

או"ח סימן יא סעיף יא

יא. אם הגדיל, שקורין אוריליזא, הוא רחב, לא יטיל בו הציצית, ואם הטיל בו, פסול, דעל כנפי בגדיהם (במדבר טו, לח) כתיב, וזה אינו נחשב מהבגד, אבל עולה הוא לשיעור מלא קשר גודל ולהרחקת שלשה אצבעות, כיון שהנקב בתוך הבגד. הגה: וטוב שימדוד שיעור קשר גודל

ע. ברייתא וגמ' בב"ק קי"ט ע"ב.

פ. שאין שם מוכין עליו אלא שם אחר "כר" והטעם שמותר כיון שאין המוכין ודאי גנובין ביד הסורק אלא ספק, התירו לקנות ממנו בשינוי כל שהוא כזה. סמ"ע ס"ק י"ז.

בלא הגדיל, ויהיה תוך ג' אצבעות עם הגדיל (ב"י בשם רש"י ורשב"א).